

днесъ като идѣхъ насамъ, видѣхъ отъ
синьо небе магарешки самари падаха.

Селенитъ А а, видѣхъ ли!.. Тия самари
сѣ отъ ония магарета!

Върви лъжець отъ село на село, та
лъже, върви братъ му день но-късно по
него. та майже.

Лъжецътъ. Видохъ, братя, една кула
висока, висока, та ѝ се върха не види..
Прѣди три години майсторътъ ѝ турналъ
чучула и тръгналъ надолу да слѣзе, а още
го нѣма.

Селенитъ. Тю бре!... да не повѣрва
човѣкъ!

Братъ му. Какво да не повѣрва? Ви-
дохъ като падна една брадва оттамъ..
Кога е изпусната. не знамъ, ама докато
да падне на земята, дръжката ѝ изгнила.

Селенитъ. Бре! Майсторътъ трѣбва да
я е изпустналъ на слизане.



П ѣ с н и.

Изъ книгата : „самодивска китка“.

Хайдутъ Велко.

Казвай, казвай, хайдутъ Велко,
Дѣ кемери дѣна —
Да не сѣка твои рѣцѣ
Дори до рамена.

Сѣчи, сѣчи бюликъ-баши —
Пусти останали,
Като не сѣ тънка пушка
На око държали.